

РЕШЕНИЕ

№ 128

гр. София, 07.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 26.10.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **5579** по описа за **2012** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област” (ДИТСО) срещу решение от 13.02.2012г. по НАХД № 17319/2010г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 9 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 23-2301813/30.09.2010г., издадено от директора на ДИТСО. С НП на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) на К. Т. Т. е наложена глоба в размер на 3 000 (три хиляди) лв. за нарушение на чл.61, ал.1 КТ.

Ответникът чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата и претендира възстановяване на разноските.

Прокурорът намира, че обжалваното решение е правилно.

Административен съд София град, XI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Обжалваното решение е правилно. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Последният е постановил обжалваното решение след обективен анализ на събраните доказателства като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. При изяснена фактическа обстановка относно нарушението районният съд от правна страна е заключил, че такова е налице. Формираните правни изводи, изложени подробно в мотивите, се споделят изцяло от настоящия състав и е безпредметно тяхното преповтаряне. Във връзка с направеното от страна на ответника искане за възстановяване на разноските е необходимо да се отбележи, че съгласно Тълкувателно решение № 2 от 03.06.2009г. на Върховния административен съд, административните съдилища не присъждат разноски в производствата по касационни жалби срещу решенията на районните съдилища по дела от вида на настоящето.

Във връзка с доводите, изложени в касационната жалба относно правилото на чл.416, ал.1, изр.2 КТ, е необходимо да се отбележи следното. На първо място, изцяло неотнормирана е цитираната съдебна практика – а именно, решение № 12165/13.11.2008г. по адм. д. № 8397/2008г. на Върховния административен съд, I отделение (ВАС). Установява се от справка в общодостъпната интернет страница на ВАС, че решението е постановено по касационна жалба против решение, с което първоинстанционният съд се е произнесъл по жалба против ревизионен акт в производство по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Второ, разпоредбата на чл.84 ЗАНН препраща към Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), чиито правила са приложими в производството по жалби против НП пред районния съд. Съгласно чл.14 от НПК, съдът взема решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона; доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. Това означава, че правилото на чл.416, ал.1, изр.2 КТ не е приложимо в производството пред съда.

По изложените съображения и на основание чл.222, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН Административен съд София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.02.2012г. по НАХД № 17319/2010г. на Софийския районен съд, НО, 9 състав.

ОТХВЪРЛЯ искането на К. Т. Т. за присъждане на направените разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.